

гия не присъства като качество и количество в необходимия му и дължимо балансиран вид, степен и форма.

В подобни етнични предразсъдъци конфликтността между „свои“ и „чужди“ не изчезва. Тя остава да присъства, да влияе, да изразява своите скрити намерения, макар и в по-други, отчуждени, превратни, мистифицирани, иносказателни измерения и послания. Ако за типичния етничен предразсъдък, при който релефно се разкрива тази конфликтност с присъщата му фаворизация на „своите“ и дискредитация на „чуждите“, „несвоите“, е валидна една особена „откритост“, екстравертност на посланието, то в този по-специфичен тип на етничните предразсъдъци положението е по-различно. **Защото при тези самобичуващи „своите“ или апологетизиращи „другите“ етнични предразсъдъци има по-скоро една завоалирана интравертност на посланията.** Именно поради това собственият етничен „Аз“ се рисува опосредствано чрез присъствието на „другия“, чрез фаворизацията му или чрез автодискредитацията. По този начин етническият субект на подобни предразсъдъци търси „истината за себе си“ – но желаната, потребната, дължимата му истина – в пределите на „чуждото“ пространство, в облика на „другия“ или в мизерността на собствената си етнична достатъчност и развитост. А всичко това отново е свързано с поставяне на въпроса за конфликтността между „свои“ и „чужди“ – както в техния адекватен, така и в метафорично-иносказателния, отчуждения им вариант. Така конфликтът се задълбочава и разширява не само навън, но и навътре. Защото „своите“ стават „чужди“, а „чуждите“ се превръщат в „свои“ на базата на конфликта между реалност и идеал, между действителност и илюзия, между съществуващо и дължимо и т. н. Тъкмо поради всичко това на етнически предразсъдък следва да се гледа много по-внимателно и отговорно.

В действителност в пространството на всекидневния житейски ритъм човек невинаги осмисля подобни завоалирани и дълбинни послания и пластове в своите предразсъдъчни образи или в предразсъдъчните ориентации на „другите“, на „чуждите“. Нещо повече, тривиалността и тавтологичността на формения изказ на някои предразсъдъци (в т. ч. и етнично дефинирани), тяхната банализираща или отдавна репродуцираща се феноменологичност като че ли